

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně: V.S., zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31.10.2014, č.j. MV-64885-3/SO-2013**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 31.10.2014, č.j. MV-64885-3/SO-2013 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 16.342 Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31.10.2014, č.j. MV-64885-3/SO-2013 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 21.2.2013, č.j.OAM-6551-28/TP-2012 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), neboť v řízení nebyly potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně rovněž požadovala náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Žalovaný porušil povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění stanovených v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) a požadavkům na činnost odvolacího orgánu stanovených v § 89 odst. 2 správního řádu. Porušeno bylo i ustanovení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí jsou v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

3. Konkrétně žalobkyně nesouhlasila se způsobem, jakým byly vypořádány odvolací námitky, proto v žalobě uplatnila námitky v podstatě totožné, neboť nesouhlasila s postupem správních orgánů a se způsobem, jakým je nakládáno se zákonnými termíny, respektive zákonnými podmínkami, za nichž je možné udělit pobytové oprávnění. Dle žalobkyně nelze vycházet z předchozího řízení ve věci prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a na jeho základě konstruovat závěry ve vztahu k současnému řízení. Ačkoliv žalovaný vyvrací tuto odvolací námitku s tím, že prvostupňový správní orgán pouze shrnul dané řízení a nijak nehodnotil tyto okolnosti ve vztahu ke splnění podmínky pro povolení k pobytu v nynějším řízení, je z obsahu prvostupňového rozhodnutí zjevné, že se prvostupňový správní orgán pokouší na základě předchozích řízení konstruovat účelovost žádosti žalobkyně.

4. Zcela klíčovou pro posouzení žádosti je otázka splnění zákonných podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu. V § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou stanoveny podmínky pro to, aby cizinec získal povolení k trvalému pobytu i bez předchozího pobytu na území České republiky (*dále též jen „ČR“*). Správní orgány obou stupňů v podstatě nerozporují dvě z daných podmínek, tedy že je žalobkyně nezletilým dítětem (*v době podání žádosti i žaloby byla žalobkyně nezletilým dítětem – poznámka soudu*) a že její otec pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu, jejichž splnění bylo žalobkyní prokázáno. Sporná je otázka splnění účelu pobytu, tedy zda účelem pobytu žalobkyně na území je společné soužití s otcem. Dle správního orgánu žalobkyně nehodlá žít s rodiči na území, respektive hodlá s nimi žít, ale až po dostudování na Ukrajině, které předpokládá ve školním roce 2013/2014. Dle žalobkyně správní orgán těmito závěry nejen překročil meze správního uvážení, ale rozhodoval zcela v rozporu s touto zásadou a spíše pouze na základě libovůle. Jak si může správní orgán osobovat rozhodování o úvahách účastníka řízení, který navíc výslovně uvedl, že po dostudování plánuje žít společně se svým otcem na území ČR a zde dále studovat. Jak za tohoto stavu může správní orgán uzavřít, že účelem žádosti není soužití s otcem, tedy cizincem, který má na území ČR povolen trvalý pobyt. Zákon o pobytu cizinců přitom nestanoví, kdy se má takové soužití uskutečnit, zda v roce, kdy byla žádost podána nebo až následující rok. Podstatný je důvod této žádosti, kterým je společné soužití žalobkyně s jejím otcem, jak žalobkyně výslovně uvedla, a není důvod tvrdit opak. Měl-li žalovaný pochybnosti v tomto ohledu, mohl doplnit dokazování, což bylo jistě záhodno s ohledem na

odstup od prvostupňového rozhodnutí. Navíc při všeobecně známé rychlosti rozhodování správních orgánů se není čemu divit, že žalobkyně podala žádost raději dopředu, aby se vyhnula následnému pobytu bez víza, respektive bez povolení k pobytu. Žalobkyně podala žádost 19.4.2012, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 21.2.2013, napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 31.10.2014, tedy v době, kdy již měla žalobkyně ukončeno studium na území domovského státu a byla stále v nejistotě ohledně svého budoucího pobytu. Správní orgány obou stupňů tedy o žádosti rozhodovaly více než 2,5 roku. Žalovaná sice argumentuje zásadou rozhodovat dle stavu v době vydání prvostupňového rozhodnutí, ale zcela opomíjí okamžik, kdy rozhoduje sama. Žalobkyně jednoznačně prokázala plánovaný účel pobytu, proto měla i žalovaná rozhodovat podle skutkového a právního stavu v době jejího rozhodování a měla zohlednit fakt, že žalobkyně již ukončila studium na škole v domovské vlasti.

5. Právní zástupce žalobkyně namítal nekonzistentnost rozhodování žalované s tím, že je mu známo, že žalovaná ve své rozhodovací činnosti několikrát konstatovala, že není nezbytné předchozí soužití, není nezbytné dokonce ani současné soužití, ale jediným podstatným je, zda spolu cizinci chtějí žít v budoucnu na území ČR (viz rozhodnutí ve věci vedené pod č. j. MV-6514/so-2013). Žalobkyně tvrdila, že má zájem na soužití s otcem na území ČR a úvahy správního orgánu na tom nemohou nic změnit, tím méně v situaci, kdy již v době rozhodování žalované byla zcela odstraněna jediná pochybnost ve vztahu k budoucímu soužití na území, tedy studium žalobkyně mimo území ČR. Pokud žalovaná není schopna rozhodovat v zákonných lhůtách, musí zohlednit aktuální situaci a rozhodovat dle skutkového stavu v době svého rozhodování.

III. Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. S odkazem na ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců uvedla, že pro povolení trvalého pobytu dle uvedeného ustanovení je nutné prokázat, že společnému soužití dítěte s rodičem na území nic nebrání, resp. že neexistuje žádná překážka, pro kterou by jejich soužití, které je důvodem žádosti, nemohlo být realizováno v okamžiku vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobkyni v době vydání prvostupňového rozhodnutí (únor 2013) společnému soužití s otcem bránila překážka, její studium na Ukrajině, které dle svého tvrzení měla dokončit až ve školním roce 2013/2014. Bylo tedy zřejmé, že by žalobkyně po vydání povolení k trvalému pobytu na území společné soužití s otcem na území realizovat nemohla. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedoložila, že své studium na Ukrajině již dokončila, vycházela žalovaná z toho, že žalobkyně i nadále studuje. Protože se jedná o řízení zahájené na žádost, bylo povinností žalobkyně podle § 52 správního řádu označit důkazy na podporu svých tvrzení, tzn. doložit k žádosti doklad o ukončení studia na Ukrajině. Takový doklad nebyl předložen prvostupňovému správnímu orgánu ani žalované.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

7. O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobkyně po provedeném jednání, kterého se zúčastnil právní zástupce žalobkyně. Žalovaná svoji neúčast omluvil a souhlasila, aby soud jednal bez její přítomnosti. Soud tedy jednal ve smyslu § 49 odst. 3 s.r.s. bez přítomnosti

žalované. Vycházel přitom z obsahu soudního spisu a správního spisu. Právní zástupce žalobkyně setrval na své argumentaci z žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

8. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“ nebo „soudní řád správní“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů.

9. Žalobu shledal soud důvodnou.

Právní hodnocení

10. Žalobkyně, narozená 30.7.1997, podala, jako nezletilá zastoupená otcem jako zákonným zástupcem, dne 19.4.2012 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky odůvodněnou sloučením rodiny s otcem: V.S., státním příslušníkem Ukrajiny, kterému byl rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, za dne 5.3.2012, čj. OAM-13100-20/TP-2011, podle § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolen trvalý pobyt na území České republiky (*povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území*) a podle § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přiznáno postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území, s platností od 4.4.2012. Bydliště otce žalobkyně na území České republiky je na adrese ... Z cizineckého informačního systému, jehož výpis je součástí spisu, bylo dále zjištěno, že matka žalobkyně, O.S., státní příslušnice Ukrajiny, bytem v České republice tamtéž jako otec žalobkyně, pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání OSVČ“ s platností od 22.4.2012 do 21.4.2014. Ohledně žalobkyně bylo zjištěno, že pobývá na území ČR na základě fikce pobytu dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť jí byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území z důvodu neplnění účelu. Rozhodnutí v době vydání prvostupňového rozhodnutí nenabývalo právní moci.

11. O žádosti žalobkyně bylo rozhodováno podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilý nebo zletilý nezaopatřený dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.*

12. Žádost žalobkyně byla zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*

13. Prvostupňový správní orgán žádost žalobkyně zamítl s odůvodněním, že není splněna jedna z podmínek § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když bylo v průběhu správního řízení zjištěno, že žalobkyně nežije ve společné domácnosti se svým otcem, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt.

14. Tento závěr učinil prvostupňový správní orgán jednak na základě místních šetření provedených v místě bydliště otce žalobkyně, dne 21.8.2012 (kdy otec uvedl, že dcera na této adrese trvale pobývá, ale je v současné době na Ukrajině, kam odjela dne 18.8.2012 se svojí matkou a mají se vrátit na konci srpna 2012) a dne 12.9.2012, 14.9.2012, 18.9.2012, 21.9.2012, při nichž nebyla zastižena žalobkyně ani jiný obyvatel bytu. Při kontrole dne 21.9.2012 obyvatelka domu uvedla, že v domě několikrát viděla otce a matku žalobkyně, jiné spolubydlící neviděla, podle předložené fotografie žalobkyni nepoznala. Téhož dne další obyvatel domu potvrdil, že v domě viděl pouze otce a matku žalobkyně, jiné spolubydlící neviděl a nezná a podle fotografie žalobkyni nepoznal. Dále provedl prvostupňový správní orgán dne 20.12.2012 výslech žalobkyně, při němž žalobkyně uvedla, že chodí do školy na Ukrajině, je v 10. ročníku a ročníků je celkem 11. První čtyři roky chodila na základní školu a od 5. ročníku nastoupila na střední školu, která je obdobná zdejšímu gymnáziu. V České republice tráví letní, zimní a jarní prázdniny, což je důvod, proč nebyla zastižena při pobytových kontrolách, neboť byla na Ukrajině, kde bydlí se svojí babičkou a dědečkem a po skončení školy chce studovat v České republice, konkrétní školu zatím vybranou nemá, o té bude uvažovat po dokončení studia na Ukrajině.

15. Žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu, podle jehož věty *prvé neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí*. V rozhodnutí vydaném dne 31.10.2014 se žalovaná ztotožnila se závěrem prvostupňového správního orgánu, vycházela z podkladů shromážděných prvostupňovým správním orgánem, ze skutkového stavu, jak byl z těchto podkladů prvostupňovým správním orgánem zjištěn, a shodně jako prvostupňový správní orgán konstatovala, že v případě žalobkyně nebyla splněna podmínka stanovená v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když žalobkyni v době vydání prvostupňového rozhodnutí (21.2.2013) ve společném soužití s otcem na území bránila překážka, a to dokončení studia na Ukrajině. Uvedený závěr žalované však není správný a je důsledkem nesprávné aplikace ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

16. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná zcela správně uvedla, že *„cílem ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území, měli možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly, ani v současnosti nepobývají na území. Jedinou podmínkou je, že účelem pobytu dítěte cizince na území je společné soužití s rodiči. Společné soužití cizinců (rodiče a dítěte) před případným udělením povolení k trvalému pobytu podmínkou pro udělení povolení k trvalému pobytu dle předmětného ustanovení není.“* Následně uvedla, že *„proto přezkoumala, zda byl prokázán účel pobytu žalobkyně, kterým je společné soužití s rodiči“*. Vycházela při tom z výpovědi žalobkyně a konstatovala, že žalobkyně má v úmyslu žít s rodiči na území ČR a nikoliv s prarodiči na Ukrajině až po dokončení studia na Ukrajině, ke kterému by dle její výpovědi mělo dojít v následujícím

školním roce 2013/2014. S argumentací, že z povahy správního řízení i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 7.4.2011 sp.zn. 1 As 24/2011) vyplývá, že správní orgány jsou povinny rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, žalovaná konstatovala, že prvostupňový správní orgán rozhodl správně, když uzavřel, že nebyla splněna podmínka pro udělení povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy že důvodem žádosti je společné soužití žalobkyně s otcem, cizincem, který má na území povolen trvalý pobyt. V řízení bylo dle žalované prokázáno, že žalobkyni v době vydání prvostupňového rozhodnutí (únor 2013) ve společném soužití s otcem na území bránila překážka, a to dokončení studia na Ukrajině. Tento závěr žalované však není správný, odporuje smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

17. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Podmínkou není předchozí nepřetržitý pobyt na území. Podmínkou však je, že důvodem žádosti je společné soužití těchto cizinců. Žádost žalobkyně byla zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť dle správních orgánů obou stupňů nebyly potvrzeny důvody uvedené v žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu.

18. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců hájí zájem dítěte, jeho smyslem je zajistit nezletilému nebo nezaopatřenému dítěti cizince, který má trvalý pobyt na území České republiky, společné soužití s tímto rodičem na území České republiky. Je zde jasná, zřejmá návaznost na bytové oprávnění jednoho z rodičů nebo obou, což je základní podmínka, která v případě žalobkyně splněna byla. To, co musí nezletilý nebo nezaopatřený cizinec tvrdit, je soužití s rodičem, resp. rodiči, kteří mají povolen trvalý pobyt na území ČR. Nemusí nic prokazovat zpětně, protože splnění podmínek žádosti je odvozeno od platného bytového statutu jednoho z rodičů, příp. obou. Nezletilý nebo nezaopatřený cizinec musí do budoucna tvrdit, že je důvodem podání žádosti společné soužití s rodiči. Pokud tvrdí tento důvod a v řízení není prokázáno, že jím není, resp. je prokázáno, že je důvodem něco jiného, jeho žádosti by mělo být podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno. Má-li správní orgán pochybnosti o žadatelem tvrzeném důvodu žádosti o povolení trvalého pobytu, je důkazní břemeno na jeho straně a musí postupem podle příslušných procesních ustanovení správního řádu učinit taková skutková zjištění, která vyvrátí žadatelem tvrzený důvod žádosti, případně bude zjištěn důvod jiný. Pokud správní orgán přistoupí v řízení o žádosti k dokazování správnosti důvodu tvrzeného v žádosti, je pro jeho rozhodnutí (stejně tak jako pro rozhodnutí soudu ve věci podle § 75 odst. 1 s.r.s.) podstatný skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání rozhodnutí. V případě rozhodování odvolacího správního orgánu je tak pro rozhodnutí podstatný skutkový stav, který tu byl v době vydání rozhodnutí o odvolání, nikoliv prvostupňového rozhodnutí. V daném případě to znamená, že žalovaná nemohla vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Za situace, kdy bylo z výpovědi žalobkyně zřejmé, že studium na Ukrajině ukončí ve školním roce 2013/2014 a žalovaná rozhodovala 31.10.2014 nemohla zamítnutí žádosti opřít o studium žalobkyně na Ukrajině, a toto zjištění považovat ve smyslu § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců považovat za zjištění, na jeho základě nebyly potvrzeny důvody uvedené v žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, neboť to, co žalobkyně vypověděla před prvostupňovým správním orgánem v době vydání napadeného rozhodnutí

žalované již neplatilo. Žalovaná tak neměla podklad pro to, aby tvrdila, že důvodem podání žádosti není společné soužití cizinců, společné soužití žalobkyně s otcem na území ČR, a nemohla proto zamítnout odvolání žalobkyně a potvrdit prvostupňové rozhodnutí. Nesprávný výklad ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců žalovanou zapříčinil, že je napadené rozhodnutí nezákonné, což je důvodem pro jeho zrušení.

19. Důvodnou shledal soud námitku porušení ustanovení § 89 odst. 2 a § 3 správního řádu. Povinností žalované bylo postupovat v rámci odvolání podle § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.* Napadené rozhodnutí je v rozporu s citovaným ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaná v rámci přezkoumání souladu prvostupňového rozhodnutí a prvostupňového řízení, které jeho vydání předcházelo, avšak splnění podmínek ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců odvíjela od skutkového stavu, který tu byl v době vydání prvostupňového rozhodnutí, od jehož rozhodnutí však uplynulo v době rozhodování žalované již rok a 8 měsíců. Proto bylo na žalované, aby postupovala ve smyslu § 3 správního řádu, podle něhož *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

20. Nedůvodným je naopak obecné tvrzení žalobkyně, že odůvodnění napadeného rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu. Podle § 68 zákona o pobytu cizinců se na řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu na území vztahuje správní řád. Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Vzhledem k tomu, že byla uvedena námitka žalobkyní uplatněna toliko v obecné rovině, soud rovněž v obecné rovině uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaká ustanovení zákona o pobytu cizinců byla při posuzování žádosti žalobkyně o povolení trvalého pobytu aplikována, z jakých podkladů založených ve správním spise prvostupňový správní orgán a následně žalovaná vycházely, jaká skutková zjištění byla učiněna ze shromážděných podkladů a jak na ně byla aplikována příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců [§ 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, jak se žalovaná vypořádala s jednotlivými odvolacími námitkami žalobkyně. Soud proto neshledal porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu žalovanou. Pro tento závěr není rozhodné, že soud dospěl k závěru, že je napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávné aplikace ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

21. Nedůvodnou shledal soud zcela obecně v úvodu žaloby formulovanou námitku, že jsou prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí v rozporu s § 174a zákona o pobytu

cizinců a že při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

22. Takto formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke krácení na právech žalobkyně, nelze pokládat za řádně formulovaný žalobní bod, který by byl způsobilý k bližšímu soudnímu přezkumu. Soud v té souvislosti odkazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který v rozhodnutí ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005 – 58 (publikovaném pod č. 835/1996 Sb. NSS) uvedl, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Žalobkyně tak byla povinna v žalobě vylicít zcela konkrétně, jakým způsobem se správní orgány dopustily porušení označených ustanovení právních předpisů a ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se mělo jednat o nezákonnost. Právním náhledem na věc není obecný odkaz na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobkyně však tímto způsobem nepostupovala, proto se soud těmito námitkami nemohl zabývat.

Závěr

23. Soud shledal napadené rozhodnutí nezákonným a žalobu důvodnou. Zrušil proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost, podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

VI. Náklady řízení

24. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tarif*). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny advokáta zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

25. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze tří úkonů právní služby, a to jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu), tj. včetně paušální částky 10.200 Kč. DPH z této částky činí 2.142 Kč. Odměna advokáta činí 12.342 Kč.

26. K odměně advokáta byly připočteny 4.000 Kč za zaplacené soudní poplatky, a to za žalobu 3.000 Kč podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě 1.000 Kč podle položky 20 Sazebníku poplatků, kterému bylo vyhověno.

27. Náklady řízení tak činí 16.342 Kč. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám zástupce žalobce, advokáta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 13. října 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová